

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Zuzany Šnejdrové, Ph.D., a soudkyň Mgr. Jany Volkové a Mgr. Barbory Berkové ve věci

žalobkyně: **M. d. s. r. o., IČO X**
sídlem R. 716/24, P. 1
zastoupená advokátkou Mgr. Dominikou Kovaříkovou
sídlem Horní náměstí 365/7, Olomouc

proti
žalovanému: **Krajský úřad Olomouckého kraje**
sídlem Jeremenkova 40a, Olomouc

o žalobě na přezkum rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 10. 2016, č. j. KUOK 96863/2016,
ve věci správního deliktu

takto:

I. Žaloba **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků řízení **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Shodu s prvopisem potvrzuje M. N.

A. Vymezení věci

1. Žalobkyně se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 10. 2016, č. j. KUOK 96863/2016, kterým žalovaný zamítl odvolání žalobkyně proti rozhodnutí Městského úřadu Mohelnice, odboru dopravy (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 15. 9. 2015, č. j. MUMO-ODÚ25085/16, ve znění opravného usnesení ze dne 23. 9. 2015, č. j. MUMO-OD/27351/17, a ze dne 27. 9. 2015, č. j. MUMO-OD/27716/16, a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil.
2. Z předloženého správního spisu krajský soud zjistil následující skutečnosti. Podle úředního záznamu Policie České republiky ze dne 2. 5. 2016, č. j. KRPM-56963-1/PŘ-2016-140906, dne 26. 4. 2016 hlídka Policie České republiky provedla kontrolu dodržování hodnot při nízkorychlostním vážení v obci Mohelnice na ulici Nádražní u motorového vozidla tovární značky DAF, RZ X, a návěsu tovární značky Berger, RZ X (dále jen „vozidlo“). Hlídka policie zjistila, že náprava č. 2 a nápravy č. 1 a 2 vozidla byly přetíženy. Tím, že řidič vozidla řídil přetížené vozidlo, porušil § 37 vyhlášky č. 341/2014 Sb., o schvalování technické způsobilosti a o technických podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích (dále jen vyhláška č. 341/2014 Sb.); tento přestupek byl na místě kontroly vyřešen v blokovém řízení podle § 42a odst. 4 písm. c) zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích (dále jen „zákon o pozemních komunikacích“), a do doby odstranění závady byla řidiči vozidla zakázána další jízda.
3. Z dokladu o výsledku nízkorychlostního kontrolního vážení č. 87 ze dne 26. 4. 2016 krajský soud zjistil, že náprava č. 2 vozidla byla přetížena o 1381 kg (o 12 %), nápravy č. 1 a 2 o 2078 kg (tedy o 11,5 %). Řidič vozidla se do protokolu nevyjádřil a odmítl jej podepsat.
4. Z protokolu o nahlédnutí do spisu před vydáním rozhodnutí ze dne 24. 8. 2016, č. j. MUMO-OD/24357/16, vyplynulo, že se ke správnímu orgánu I. stupně dostavil jednatel žalobkyně a po seznámení se se spisovým materiálem správnímu orgánu I. stupně sdělil, že vážené vozidlo mělo poruchu, proto neodpovídaly naměřené hodnoty. Žalobkyně dle jeho názoru neporušila právní povinnost tím, že vozidlo bylo přetížené, ale tím, že bylo vozidlo ve špatném technickém stavu. Pochybnosti o vážení měly být policistům zřejmé již z vážního lístku. K poruše vozidla muselo dojít těsně před vážením, protože s tvrzenou vadou není možné pokračovat dále v jízdě. Hlídka policie tak měla vozidlo odstavit, případně pokutovat za špatný technický stav, nikoli provést nízkorychlostní vážení.
5. Následně jednatel žalobkyně předložil správnímu orgánu I. stupně dokument nazvaný Záznam o poruše jízdní soupravy ze dne 26. 4. 2016, na kterém je jako zjištěná závada uvedena porucha vzduchového odpružení podvozku návěsu a oprava je specifikovaná jako výměna zátěžového ventilu odpružení, výměna regulátoru tlaku. Záznam obsahuje podpis řidiče vozidla a mechanika.
6. Rozhodnutím ze dne 15. 9. 2016, č. j. MUMO-09/25085/16, správní orgán I. stupně uznal žalobkyni vinnou ze spáchání správního deliktu podle § 42b odst. 1 písm. s) zákona o pozemních komunikacích, protože porušila § 37 odst. 1 písm. b) a odst. 2 písm. a) vyhlášky č. 341/2014 Sb., protože náprava č. 2 nákladního vozidla žalobkyně překročila nejvyšší povolenou hmotnost o 1381 kg a nápravy č. 1 a 2 o 2078 kg. Správní orgán I. stupně uložil žalobkyni pokutu ve výši 27 000 Kč.

7. Proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně podala žalobkyně dne 22. 9. 2016 odvolání, které žalovaný napadeným rozhodnutím zamítl a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil.

B. Obsah žaloby a žalobní body

8. Žalobkyně navrhovala, aby krajský soud zrušil napadené rozhodnutí žalovaného a rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Namítala, že:
- a) za správní delikt neodpovídá, protože prokázala, že vynaložila veškeré úsilí, aby porušení právní povinnosti zabránila; naplnila tak liberační důvod podle § 43 zákona o pozemních komunikacích. Správní delikt měl původ ve skutečnostech na žalobkyni zcela nezávislých. Žalobkyně ve správním řízení upozorňovala, že nemělo dojít k vážení vozidla a návěsu, protože se na vozidlu objevila dne 26. 4. 2016 závada, která vozidlo činila nepojízdným. K vadě muselo dojít bezprostředně před provedením vážení. Řidič vozidla před zahájením kontroly hlídku vykonávající kontrolu na vadu upozorňoval, ta však na tuto skutečnost nebrala ohled. Podle žalobkyně vada vozidla způsobila, že bylo vozidlo nerovnoměrně zatíženo a náklad převážil první a druhou nápravu, což potvrdil znalec ve znaleckém posudku ze dne 20. 10. 2016, č. 6720/2016. Vznik vady byl proto mimořádnou okolností, která způsobila porušení právních povinností žalobkyně. Pokud by k závadě nedošlo, prošlo by vozidlo vážní kontrolou. Žalobkyně dále nesouhlasila s tím, že se žalovaný odmítl zabývat rozložením okamžitých hmotností na jednotlivé nápravy, přestože prokazují příčinnou souvislost mezi vadou a porušením právního předpisu;
- b) uložený trest je nepřiměřeně přísný.

C. Vyjádření žalovaného

9. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a doplnil, že tvrzení žalobkyně o technické závadě na kontrolovaném vozidle nebylo hodnověrným způsobem prokázáno. Písemnost označená jako záznam o poruše jízdní soupravy nevypovídá nic o tom, že závada na vozidle skutečně byla. Žalovaný se pozastavil nad údajem uvedeným v záznamu, a to, že servisní vozidlo ujelo pouze 46 km, protože sídlo žalobkyně se nachází v Praze.
10. Důkazní břemeno měla v řízení před žalovaným po sdělení pochybností žalobkyně, ta však tvrzené skutečnosti neprokázala.

D. Jednání krajského soudu

11. Během jednání soudu, které se uskutečnilo 24. 4. 2018, zástupkyně žalobkyně odkázala na písemné vyhotovení žaloby a doplnila, že vozidlo nebylo přetíženo jako celek, ale pouze náprava č. 2, součet náprav č. 1 a č. 2 a náprava č. 5. Nápravy č. 3 a 4 byly zcela nezatížené, což vyplývá i z protokolu o vážení. Policie neprovedla kontrolní vážení po odstranění poruchy, proto žalobkyně za přetížení neodpovídá. Podle zástupkyně žalobkyně tvrzená porucha vznikla až při jízdě a poté, co byla zjištěna, ji mechanik žalobkyně opravil. Žalobkyně tak nemůže nést odpovědnost za stav, který nebyl zjištěný

v průběhu jízdy. Uzavřela, že správní orgány měly zajistit důkazy, aby vysvětlily nejasnosti v naměřených hodnotách. Doplnila, že pokud policie sankcionovala řidiče vozidla za vadu vozidla, měla tuto vadu zohlednit i v souvislosti se správním deliktem žalobkyně.

12. Zástupce žalovaného sdělil, že řidič vozidla se při nízkorychlostním vážení nevyjádřil k naváženým hodnotám, ani nepožadoval následné kontrolní vážení po odstranění poruchy. Správní orgán proto vycházel pouze z navážených hodnot. Učinil vše proto, aby prokázal skutkový stav, který vyplývá z předložených podkladů.
13. Zástupkyně žalobkyně žádala, aby krajský soud provedl k důkazu znalecký posudek č. 6720/2016 zpracovaný znalcem J. T. Dále navrhovala, aby krajský soud vyslechl znalce, který by znalecký posudek okomentoval, a také řidiče vozidla F. Š., který by byl schopen se vyjádřit k problematice závady na vozidle v okamžiku kontroly. Krajský soud tyto důkazní návrhy zamítl.

E. Posouzení věci krajským soudem

14. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
15. Podle § 42b odst. 1 písm. s) zákona o pozemních komunikacích *právnícká nebo podnikající fyzická osoba se dopustí správního deliktu tím, že jako provozovatel vozidla provozuje vozidlo, jehož hmotnost převyšuje hodnoty stanovené podle zvláštního právního předpisu.*
16. Tímto zvláštním předpisem je vyhláška č. 341/2014 Sb. Podle § 37 odst. 1 písm. b) této vyhlášky největší povolené hmotnosti na nápravu vozidla nesmí překročit u jednotlivé hnací nápravy 11,50 tun. Podle § 37 odst. 2 písm. a) vyhlášky největší povolená hmotnost silničních vozidel nesmí překročit u motorových vozidel se dvěma nápravami 18 tun.
17. V nyní rozhodované věci hlídka policie provedla nízkorychlostní vážení vozidla žalobkyně a zjistila, že náprava č. 2 překročila nejvyšší povolenou hmotnost o 1381 kg a nápravy č. 1 a 2 o 2078 kg. Žalobkyně v žalobě i v odvolání proti rozhodnutí tvrdila, že splnila podmínky pro liberaci a není proto za správní delikt odpovědná. S tímto názorem se krajský soud neztotožňuje.
18. Podle § 43 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích *právnícká osoba za správní delikt neodpovídá, jestliže prokáže, že vynaložila veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby porušení právní povinnosti zabránila.*
19. Žalobkyně měla za to, že k přetížení náprav č. 2 a nápravy č. 1 a 2 došlo z důvodu technické závady, konkrétně kvůli vadě pružících pneumatikových měchů. Nečinila však sporným, že k přetížení náprav skutečně došlo. Za tohoto skutkového stavu, kdy není o přetížení jako takovém pochyb, by žalobkyně za správní delikt neodpovídala pouze tehdy, pokud by naplnila podmínky shora citovaného § 43 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích, tedy pokud by prokázala, že vynaložila veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby porušení právní povinnosti zabránila. V nyní rozhodované věci však žalobkyně v průběhu správního řízení pouze tvrdila a prokazovala, že u nákladního vozidla došlo k poškození měchů, tedy že vozidlo mělo vadu. Shodně se snažila žalobkyně prokázat i v rámci soudního řízení znaleckým posudkem a výsledkem znalce a řidiče vozidla. Neuvedla však ani jednu skutečnost, která by mohla vést k liberaci. Na rozdíl od žalovaného se krajský soud nedomnívá, že vada vozidla by nikdy za splnění dalších podmínek nemohla být liberačním důvodem. Pokud však žalobkyně měla za to, že vada

Shodu s prvopisem potvrzuje M. N.

způsobila nesprávné vážení, měla vynaložení veškerého úsilí pro to, aby k vadě nedošlo, v rámci správního a soudního řízení tvrdit a prokázat, což neučinila. Neprokázala, že vozidlo bylo před zahájením jízdy v pořádku, že prováděla kontroly technického stavu, neuvedla, jaké úkony činila, aby k poškození měchů nedošlo. Tvrzená vada mohla být způsobena např. nedostatečnou péčí o technický stav vozidla, opomenutím pravidelných kontrol apod., tedy pochybením žalobkyně; za této situace by se z povahy věci o liberační důvod jednat nemohlo.

20. Žalobkyně v soudním řízení předložila znalecký posudek a navrhovala výslech svědků, všechny důkazní návrhy ale směřovaly toliko k prokázání toho, že vozidlo mělo v průběhu nízkorychlostního vážení vadu. Vadu vozidla samu o sobě nelze považovat za liberační důvod; bylo by nutné, aby k ní přistoupily další skutečnosti v souladu s liberačním důvodem podle § 43 zákona o pozemních komunikacích, které by vedly krajský soud k závěru, že žalobkyně nebyla za správní delikt odpovědná. Krajský soud opakuje, že i kdyby žalobkyně prokázala, že nákladní automobil měl skutečně poruchu, nic by to nezměnilo na tom, že žalobkyně netvrdila a ani neprokázala, že vynaložila jakékoli úsilí, aby nedošlo k porušení právní povinnosti. Protože se navrhané důkazy týkaly pouze prokázání vlastní vady vozidla, krajský soud jejich provedení nepřipustil.
21. Žalobkyně namítala, že pokud byl řidič vozidla sankcionován za vadu vozidla, měl žalovaný vzít vadu v potaz i při rozhodování o správním deliktu žalobkyně. Krajský soud však ze správního spisu zjistil, že řidič vozidla byl sankcionován za přestupek podle § 42a odst. 4 písm. c) zákona o pozemních komunikacích, podle kterého se řidič vozidla dopustí přestupku tím, že vozidlo překročí při nízkorychlostním kontrolním vážení hodnoty stanovené zvláštním právním předpisem. Policie tento přestupek vyřešila s řidičem v rámci blokového řízení, aniž by řidič proti tvrzenému přetížení brojil, namítal vadu či žádal rozhodnutí věci ve správním řízení. Řidič vozidla nespáchal tedy přestupek, že řídil vadné vozidlo, ale policie jej sankcionovala za řízení přetíženého vozidla. Správní orgány tak nemohly na základě přestupku řidiče vozidla zohlednit u správního deliktu vadu vozidla, jak tvrdí žalobkyně.
22. Krajský soud proto uzavírá, že i kdyby se na vozidle vada skutečně nacházela, nelze ji samu o sobě považovat za liberační důvod. Musely by být naplněny podmínky § 43 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích, tedy žalobkyně by musela nejen tvrdit, ale i prokázat, že skutečně vynaložila veškeré úsilí, aby porušení právní povinnosti zabránila. V nyní rozhodované věci žalobkyně veškerou svou obranu směřovala na prokázání existence vady, netvrdila však, že učinila nějaké kroky k tomu, aby měchy byly v pořádku, že poškození vozidla předcházela, či že vozidlo před jízdou relevantním způsobem zkontrolovala. Krajský soud se tak ztotožňuje s úvahou žalované na straně 4 a 5 napadeného rozhodnutí o tom, že vadu vozidla není možné bez dalšího považovat za liberační důvod, na jehož základě by žalobkyně nebyla odpovědná za správní delikt.
23. Žalobkyně dále namítala, že trest uložený žalovaným byl nepřiměřený. Ani s touto námitkou se krajský soud neztotožňuje. Podle § 43 odst. 2 zákona o pozemních komunikacích při určení výměry pokuty právnické osobě se přihlédne k závažnosti správního deliktu, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům a k okolnostem, za nichž byl správní delikt spáchán. Jde-li o správní delikt podle § 42b odst. 1 s) a u) [pozn. krajského soudu: žalobkyně spáchala správní delikt podle § 42b odst. 1 písm. s)], činí výměra pokuty 9 000 Kč za každou započatou tunu, která překračuje největší povolenou hmotnost vozidla dle zvláštních právních předpisů. Výše pokuty je tak u tohoto

konkrétního správního deliktu stanovena přímo zákonem, aniž by umožňovala správní uvážení. Zákon o pozemních komunikacích v § 42b odst. 6 písm. a) stanovil pouze maximální výši pokuty 500 000 Kč, kterou správní orgán I. stupně v této věci taktéž nepřekročil. Pokud správní orgán dospěl k závěru, že nebyl naplněn liberační důvod a žalobkyně správní delikt spáchala, neměl možnost se od zákonem stanoveného způsobu výpočtu výše pokuty odchýlit; její výši tak správně určil způsobem dle § 43 odst. 2 zákona o pozemních komunikacích. Krajský soud proto námitce o nepřiměřenosti pokuty nepřisvědčil.

24. Ze shora uvedených důvodů proto krajský soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

F. Závěr a náhrada nákladů řízení

25. Jelikož krajský soud neshledal nezákonnost napadeného rozhodnutí, kterou žalobkyně vytýkala v žalobních bodech, žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
26. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť procesně úspěšnému žalovanému dle obsahu spisu v řízení žádné náklady jdoucí nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Olomouc 24. dubna 2018

JUDr. Zuzana Šnejdrlová, Ph.D. v. r.
předsedkyně senátu